

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XV

~“Krijg

Sta op, onmiddellijk!" riep de wasvrouw uit, terwijl ze zich over Lazarus heen boog en met een vinger in zijn zij prikte. "Sta op, zeg ik, Meester Lazarus!" Lazarus ontwaakte met een schok, greep naar zijn buik en greep onbewust ook haar hand vast. Ze trok haar hand los en berispte hem: "Kijk eens naar jezelf – je nieuwe hemd bevuilt nog voordat je audiëntie bij mijn Heer hebt!"

Lazarus ging rechtop zitten en keek naar zijn met wijn bevlekte buik. Meteen greep hij naar zijn hoofd, trok een pijnlijk gezicht en viel achterover op het bed. "Lieve God, alles draait in cirkels." 'Nee, dat doe je niet,' snauwde de wasvrouw, 'Geef me dat shirt! Mijn Heer komt zo. Nu, sta op!'

Lazarus kreunde en worstelde zich overeind, waarna hij zich zwaar tegen de muur liet zakken. Hij keek voorzichtig om zich heen, alsof hij de kamer opnieuw wilde bekijken. Vervolgens wreef hij in zijn ogen en kneep in de brug van zijn neus, terwijl hij in zichzelf opmerkte dat broeder Odino hem nooit iets had verteld over de slechte kant van wijn.

'Is er aan al het kwaad ook maar een goede kant?' klaagde de vrouw, terwijl ze Lazarus van de muur trok en hem aan zijn shirt naar de tafel begeleidde. 'Vliegende man of niet, jullie zijn allemaal hetzelfde – stuk voor stuk.' Ze zwaaide hem rond en hield hem tegen in

plaats. "Mannen: reinig ze, geef ze te drinken, en reinig ze nog eens," mopperde ze, terwijl ze zijn blouse losknoopte. Lazarus kromp opnieuw ineem en greep naar zijn hoofd toen ze zijn arm naar beneden sloeg. "Wees stil; er is weinig tijd."

Hij zuchtte en draaide zich om om het lege tafelblad, de ene nieuwe kandelaar en de nu veranderde kamer te bekijken; hij merkte bij zichzelf op dat er geen spoor van eten, rommel of gemorste vloeistof te vinden was. Hij keek naar de hoek. 'Waar is de rat?'

"Rat; welke rat?"

'Het lag daar gewoon; in de hoek van de kamer,' zei hij, wijzend.

'Je bent nog steeds dronken.' Ze snoof en schudde haar hoofd.

"En hoe zit het met het eten?"

'Het werd vanmorgen weggehaald – terwijl je lag te snurken,' verklaarde ze, terwijl ze zijn arm uit zijn hemd trok. 'En je hebt de helft van het eten van de Heer op de grond laten vallen. Je zou je moeten schamen voor je gedrag, na de vriendelijke ontvangst die hij je heeft gegeven.'

"Het was de wijn. Ik kon niet staan. Ik wist niet dat—"

Ze onderbrak hem en preekte: "Ik heb al vaker zulke onzin gehoord – het *ligt aan de wijn, maar niet aan jou.*" Ze trok zijn blouse uit, maakte hem losjes open en draaide het shirt in verschillende hoeken om de paarse vlekken te bekijken.

Lazarus schikte zijn vleugels en krabde zich op zijn hoofd. "U zegt dat, heer D'Alcicourt – komt hij?"

'En heel direct,' blafte ze, terwijl ze zich omdraaide en van hem wegliep. 'Het moest gebeuren.' Sinds hij echter van uw onwaardige toestand hoorde, gaf hij u alle ruimte om uzelf te herpakken – al bijna de hele dag." Ze fronste haar wenkbrauwen en vouwde haar shirt over haar arm terwijl ze hem toeriep: "Het komt niet vaak voor dat een gast hem zo lang laat wachten. U zou zich wellicht wat nederiger opstellen en de wijn minder de schuld geven dan u denkt dat hij verdient." De wasvrouw klopte op de deur en glipte naar buiten.

Terwijl Lazarus om de tafel heen liep en op de bank ging zitten, ging de deur opnieuw open. Drie grote bewakers kwamen de kamer binnen en stelden zich op tegen de muur. Daarna stormde een jongeman met donker haar en een dunne baard door de deur en bleef abrupt staan, zijn lichtgroene ogen onmiddellijk op Lazarus gericht. Zijn gezicht leek wel... bijna jongensachtig, en in schril contrast met de rest van zijn verschijning; hij was immers lang, goed gebouwd en had de statuur van een doorleefde soldaat. Hij maakte zijn cape los en legde die over de arm van een bewaker. Vervolgens trok hij zijn dubbelbreasted vest recht, glimlachte en naderde langzaam Lazarus. "Lazarus Gogu, neem ik aan?" Hij knikte. "Ik ben Heer *Ceryce D'Alcicourt, Graaf van Languenais*, en de oudste in deze landen." Hij liep om de tafel heen, tegenover Lazarus. "Ik heb naar dit moment met u uitgekeken." Hij vouwde zijn hand

Hij keek met zichtbaar plezier naar Lazarus' ontblote bovenlichaam en zei: "Eindelijk ontmoeten we elkaar."

Lazarus antwoordde eerbiedig met een diepe en langdurige buiging. "Mijnheer, de eer is aan mij."

'Sta gerust op, dat is niet nodig,' drong hij opgewekt aan.

Lazarus stond op en zag de edelman op zich afkomen. Hij hoorde het gerinkel van losse munten onder de kleding van de man. En hij zag even zijn kleed opengaan, waardoor de kolf van een dolk in een schede zichtbaar werd.

D'Alcicourt zuchtte en schudde zijn hoofd, en voegde eraan toe: "Ik moet mijn oprechte excuses aanbieden voor... de mishandeling die u hebt ondergaan tijdens uw detentie. Ik heb strikte bevelen gegeven dat U is geen kwaad overkomen. Mijn mannen waren dapper – sommigen van hen zijn gesneuveld ter verdediging van u. Had ik zo'n oproerige bijeenkomst verwacht, dan had ik veel meer mannen gestuurd." Lazarus sloeg zijn blik neer.

D'Alcicourt haalde diep adem, klopte op de tafel en glimlachte. 'Maar u bent hier, God zij dank. En nu u veilig bent, kan ik u verzekeren dat mijn legers en het goddelijke gezag van de Heilige Stoel, met name van deze provincie, tot uw beschikking staan, mocht u ze nodig hebben.' Hij knikte. 'Dus, ik neem aan dat alles naar wens was, ja – uw kleding, het banket – en de wijn?'

'Inderdaad,' hield Lazarus vol, 'ik heb nog nooit zoveel eten op zo'n grote tafel gezien, of zulke prachtige kleding. Vergeef me dat ik de wijn heb gemorst, mijn Heer; ik verloor mijn evenwicht. Het was volkomen onverwacht.'

De heer wuifde hem weg en stelde hem gerust: "Helemaal te verwachten, gezien alles wat je de laatste tijd hebt meegemaakt. Het was een veel te lichte blouse om een vlek te verbergen." Hij knipte met zijn vingers. "Ah! Wees gerust, mijn dienstmeid haalt er nu een andere. Een veel donkerdere tint is op zijn plaats – diep als de schemering, zelfs." Hij zuchtte en glimlachte. "En nu je tussen twee blouses in zit en halfnaakt bent, zou je me misschien de mooiste kanten van jezelf kunnen laten zien – vooral je vleugels, als je wilt?" Hij gebaarde hem zich om te draaien. "Spreid ze voor me uit."

Lazarus gehoorzaamde en liet zich kortstondig volledig zien voordat hij zich omdraaide en de strenge blikken van de soldaten en een groenige glans in D'Alcicourts oog zag. De man klapte eenmaal in zijn handen en hield zijn ineengevlochten vingers tegen zijn kin. "Absoluut verbluffend; wat een prachtige vleugels heb je, Lazarus. Werkelijk wonderbaarlijk." Hij gebaarde naar de tafels en liep er zelf naartoe. "Nu, als u zo vriendelijk wilt zijn plaats te nemen."

Toen Lazarus aan tafel ging zitten, boog de man zich naar hem toe, opende zijn mond wijd en bracht slechts het woord '*Ahhh*' uit.

Lazarus gehoorzaamde het onbeschofte gebaar en opende zijn mond wijd voor D'Alcicourt.

De heer grinnikte en sloeg met zijn hand op tafel. "En wat een grote tanden heb je, echt wonderbaarlijk!" Hij greep naar zijn oorlel, kantelde zich voorover en bekeek Lazarus' oor. "En je moet een scherp gehoor hebben, nietwaar?"

'Ja, mijnheer,' gaf Lazarus toe, enigszins ongemakkelijk door de belangstelling die aan hem werd besteed. Zijn weinig mannelijke gelaatstrekken. Hij schraapte zijn keel. "Als het u bevalt, zou u misschien de reden voor uw ontbieding met mij willen delen?"

'En dat zal ik ook doen,' zei D'Alcicourt, waarna hij zijn genoeg liet varen en een meer beheerste toon aansloeg. 'Ik heb u ontboden in de hoop dat u mij kunt helpen met een specifieke taak – een zaak die voor zo'n begaafd persoon als u zeker binnen uw mogelijkheden ligt.'

"Wat voor taak is dat?"

De edelman haalde diep adem en keek naar het tafelblad. Hij dacht even na en tikte toen met zijn vinger op de tafel. "Misschien moet ik bij het begin beginnen, nietwaar?" 'Als je het wilt delen,' antwoordde Lazarus met een glimlach en een knikje.

'Goed dan. Mijn oudere broer was Lord Gildard D'Alcicourt, voormalig graaf van Languenais. Zijn kasteel ligt vele mijlen ten westen van hier; hij is echter al vele jaren geleden overleden. Zijn vrouw overleed kort daarna in het kraambed, zonder een geschikte erfgenaam achter te laten – alleen de baby overleefde. Gildard had op deze mogelijkheid, naast andere tegenslagen, geanticipeerd door al een laatste plan te hebben opgesteld.'

Een testament, wettig en bindend, om precies zo'n situatie te regelen. Daarin bepaalde hij het volgende: als hij een kind heeft dat niet in staat is zijn nalatenschap te beheren, dan neem ik het beheer over tot het kind daartoe in staat is. Bovendien legde hij vast: als het kind een meisje is, dan moet ik haar tot volwassenheid brengen en haar in het huwelijk laten treden met een geschikte hoogwaardigheidsbekleder voordat ik zijn nalatenschap aan hen beiden overdraag. Zoals vastgelegd in een beëdigde en geregistreerde akte en wet; ik ben verplicht zijn besluit na te leven, waarna het meisje bij mijn dood zijn gehele nalatenschap zal erven – getrouwd of niet. Het meisje is mijn nicht, Endora D'Alcicourt, en is nog maar net oud genoeg om het verschil tussen hartstocht en rede, of goed en kwaad, te onderscheiden. Het is echter zo gelopen dat ze sindsdien mijn gunst heeft verloren en een losbandige en hebzuchtige heks is geworden, die absurd genoeg eist dat al het voormalige landgoed van mijn vader aan haar wordt overgedragen – zowel dat van Gildard als dat van mij. Op haar slinkse wijze heeft ze de hand van *Lord Frederich Hugon, Comte de Borbonaise, weten te winnen* – zelfs een varken zou een betere huwelijkskandidaat zijn dan *Hugon, de dronken slager*. Desondanks heeft ze Hugon ervan overtuigd om het laatste vonnis van mijn broer aan te vechten. Hij diende een verzoekschrift in bij de koninklijke rechtbank, terwijl hij tegelijkertijd een campagne van plunderingen ondernam en mijn volk afslachtte terwijl ze de velden van Gildards land bewerkten. Daarop riep de koninklijke magistraat een aartsbisschop van het bisdom op voor onderhandelingen. De kerk riep hem op een wapenstilstand te respecteren totdat de zaak was opgelost. Hugon heeft die wapenstilstand echter inmiddels verbroken en belegerden Gildards kasteel, waarbij geen enkel leven werd gespaard – zelfs niet dat van de kinderen – zelfs

" De *kinderen !*" riep D'Alcicourt uit, terwijl hij met zijn vuist op de tafel sloeg.

Lazarus schrok.

D'Alcicourt ontspande zijn vuist en wreef met twee vingers in zijn ogen. "Vergeef mijn verontwaardiging." Hij haalde diep adem en vertelde verder over zijn vrouw en familie: "Lady D'Alcicourt. " En haar drie jongere broers bevonden zich in het kasteel van Gildard toen Hugon het beleg inzette. Zijn mannen doodden hen en verbrandden hun stoffelijke resten samen met de lichamen van mijn soldaten en boeren. Ik moet nu aannemen dat Endora haar medeleven heeft betuigd en heeft gezegd dat ze niet zijn omgekomen. Ze bevonden zich in het kasteel toen Hugon toesloeg. Lady D'Alcicourt en haar broers werden echter nog steeds vermist, en dat al twee weken lang."

D'Alcicourt stond abrupt op van tafel en liep naar de muur, waarna hij zijn armen over elkaar sloeg en met zijn rug tegen de stenen leunde. Hij knikte naar Lazarus. "En, sinds kort heb ik vernomen dat er een heel andere relatie bestaat tussen Endora en Hugon. Mijn informant heeft me verteld dat Hugon Endora gevangen houdt, los van hem, terwijl hij in Gildards bed slaapt. Hieruit kan ik alleen maar opmaken dat hij haar leven spaart omdat ik nog niet dood ben. En wanneer ik sterf – en dan zij ook – zal hij protesteren tegen mijn laatste decreet en de volledige provincie van mijn vader in bezit nemen . Ik ken zijn plan. Hij heeft al tegen zijn mannen opgeschept dat hij mijn kasteel zal aanvallen en niemand zal overleven om het na te vertellen."

De dronken slager brengt op dit moment zijn leger tegen me in beweging."

D'Alcicourt liep naar de tafel en ging zitten, Lazarus recht in de ogen kijkend. 'Hier kun je me een grote dienst bewijzen. Honderden levens – mannen, vrouwen en kinderen – hangen af van jouw vleugels, Lazarus. Als christelijke vlieger verwacht ik dat je je steentje bijdraagt om te dienen wat rechtvaardig is in Gods heilige naam.'

Lazarus kronkelde en zette zich schrap. Hij slikte moeilijk en knikte.

D'Alcicourt richtte zich tot zijn bewakers: "Denk aan jullie eed – jullie hebben gezworen tot geheimhouding; jullie mogen hierover niets zeggen." De bewakers knikten en D'Alcicourt draaide zich weer naar Lazarus.

Hij boog zich over de tafel en liet zijn vinger erover glijden, alsof hij een onzichtbare kaart tekende.

"Na zonsondergang wil ik dat jullie naar Gildards kasteel vliegen en door het middelste raam van de zuidelijke toren gaan. Deze toren komt uit op een wenteltrap die naar de bovenste gang leidt . De gang leidt rechtstreeks naar de vertrekken van de kasteelheer ." Links is Hugons kamer; rechts is Endora's kamer. Omdat Endora Hugons gevangene is, is haar deur van buitenaf op slot; en mogen er geen bewakers in de gang komen."

Lazarus deinsde achteruit, schudde zijn hoofd en zuchtte diep.

D'Alcicourt wuifde met een kalmerend gebaar: "Nee, nee, geen paniek! Luister goed: niemand zal je ontdekken! Hugon plaatst zijn binnenwachten alleen onderaan het trappenhuis en ze zullen je niet vinden."

Verwacht dat je via het bovenste raam binnenkomt. Bovendien zul je vanaf de achterkant van het kasteel, dat over een steile klif is gebouwd, naar binnen vliegen, waardoor er geen bewakers nodig zijn. Zijn leger bewaakt de voor- en zijkanten van het kasteel; en hun ogen zullen het terrein bestrijken – niet de lucht. Je kunt in en uit vliegen zonder dat er aandacht aan je wordt besteed of dat er een woord over je wordt gezegd." D'Alcicourt leunde van tafel weg, overhandigde Lazarus met open handen en glimlachte. "Zie je? Het is een wel erg eenvoudige taak voor een man die een halve avond kan vliegen zonder rust. De Heer heeft mijn volk werkelijk gezegend met jouw onverwachte komst, Lazarus. Voor jou zullen ze eeuwig dankbaar zijn."

'Mijnheer,' zei Lazarus, terwijl hij zijn keel schraapte, 'misschien vergist u zich in mijn vaardigheden. Ik kan een halve avond vliegen zonder rust; ik kan echter geen ander dier meenemen tijdens de vlucht – dat gaat mijn pet te boven.'

'Ik verwacht niet dat je iemand ergens heen draagt.' D'Alcicourt trok zijn dolk uit de schede en stak hem in het tafelblad. 'Is dit een te zware last?'

Lazarus kneep zijn ogen samen toen hij het zwaard met het zwarte handvat zag. 'Dus je vraagt me niet om Endora te redden, neem ik aan?'

Hij keek op en zag D'Alcicourt zijn hoofd schudden en zeggen: 'Jij kunt haar niet redden, Lazarus. Alleen de genade van de Almachtige Heer kan zo iets bewerkstelligen.' Hij boog zich voorover en tikte met een vinger op het uiteinde van het staande mes. 'Dit is alles wat je hoeft te dragen – het is licht als een veertje en scherp als het oog van een valk. Neem het mee.'

'Heer, ik heb het niet nodig,' antwoordde Lazarus.

'Nee, je kunt niet alleen op kracht vertrouwen. Hugon is een grote man. Neem het nu mee, laat niets aan het toeval over.' D'Alcicourt wees met zijn vinger naar Lazarus en knipoogde. 'Groot is hij, maar maak je geen zorgen. Zoals elke avond zal hij dronken en alleen slapen. Hij zal niet wakker worden van zachte voetstappen. Wees dus snel en grondig; en zorg ervoor dat hij niet meer ademt. Laat de dolk bij hem achter, zodat zijn mannen hem gedood vinden door mijn eigen zwaard. Dan moet je via hetzelfde torenraam vertrekken en naar mij terugvliegen.' "Wij wachten op uw veilige terugkeer."

Lazarus schudde zijn hoofd. "Toch, mijn Heer, ik zag uw leger buiten het kasteel. Het was machtig." Hoe kan Heer Hugon zo'n overmacht verslaan als u ze inzet ter verdediging van uw kasteel? Misschien zal er, als je dit doet, geen bloed vloeien.

D'Alcicourt schudde zijn hoofd. "Het was niet mijn leger dat zich voor de poorten verzamelde, maar een onstuimige en ongewenste menigte. Toen het nieuws zich door de provincie had verspreid, kwamen ze voor u. In werkelijkheid zijn mijn loyale gelederen aanzienlijk geslonken en bevinden ze zich grotendeels in het kasteel. En in tegenstelling tot mij voert Hugon een aanzienlijk leger aan – misschien zelfs groter dan de menigte die u zag. Al met al heb ik weinig verdediging mocht hij toeslaan." Het dorp buiten het kasteel zal als eerste vallen. Zoals gebruikelijk zal hij anderen sparen.

geen levens."

Lazarus keek over de tafel en overwoog verschillende mogelijkheden. 'Dan kunt u wellicht uw dorpelingen en soldaten in veiligheid brengen, zoals Mozes met zijn volk deed, en er zal geen bloed vloeien.'

'Nee, Lazarus,' onderbrak hij, 'ik ben geen Mozes; en dit is geen ver land uit de oudheid. Ik ben een vazal en dienaar van de koning – een gewone heer – en dit zijn mijn landen en mijn volk. We hebben nergens heen te gaan. We zijn op dit land geboren; we bewerken dit land; en we zullen begraven worden in de schaduw van onze voorouders – dit is ons thuis. Als ik mijn volk beveel alles wat hen dierbaar is achter te laten en Hugon toesta hun huizen te verbranden en de graven van hun vaders, broers en zonen, die door zijn hand zijn gestorven, te ontheiligen, dan zouden ze zich tegen mij keren – dorpelingen en soldaten. En ik zou het ze niet kwalijk kunnen nemen.'

Hij staaarde door de muren heen en overwoog welke mogelijkheden hem nog restten. "Mijnheer, als u zo weinig mensen hebt, waarom hebt u dan dezelfde hoeveelheid land nodig als toen u er veel had? Misschien kunt u vrede met hem sluiten door hem een stuk land aan te bieden dat u niet langer nodig hebt. En misschien kunt u de bisschop sturen om de overeenkomst te regelen en hem Endora te laten vrijlaten. En geen bloedvergieten—"

"Met Hugon valt niet te onderhandelen. Hij begeert al mijn landerijen – en mijn hoofd – en neemt met niets minder genoegen; hij is niet voor rede vatbaar. Bovendien is de bisschop gevlucht en heeft hij me slechts een gevleugelde man en een dolk achtergelaten."

"Gevlucht? Waarom is Zijne Eminentie gevlucht?"

D'Alcicourt hield zijn adem in en glimlachte kortaf. Hij rolde met zijn ogen, vouwde zijn vingers in elkaar en legde bijna met tegenzin uit: "Welnu, omdat ik erop stond dat hij een ander soort overeenkomst zou sluiten: een die een informeel onderzoek inhield, waarvan ik begreep dat het de groeiende argwaan zou kunnen sussen en de zorgen van mijn volk zou kunnen wegnemen. D'Alcicourt keek streng naar de soldaten tegen de muur, die met een oprechte blik knikten.

Lazarus vroeg: "Het onderzoek ging over mij, over Zijne Eminentie en de schrijver, toch?"

D'Alcicourt knikte. "Voor mijn volk had ik een vertegenwoordiger van de Kerk nodig om te verkondigen dat u *niet* de Duivel bent, maar slechts een vliegende man." Hij schraapte luidkeels zijn keel. "Tijdens zijn buitensporig lange verblijf in het kasteel, en onder constante bewaking voor zijn veiligheid, heeft hij de tijd gevonden om onze delicate positie te achterhalen. De zaak is nu duidelijk, nietwaar?"

Lazarus keek weg.

D'Alcicourt vervolgde: "Desondanks vluchtte hij met zijn zorgen naar Avignon." Hij haalde zijn schouders op. "Ik had geen keus. Ik kon hem niet toestaan je op de brandstapel te verbranden."

Lazarus kromp ineem. "Zijne Eminentie wilde me verbranden? En toch zag hij dat ik kon vliegen . Alleen de schrijver beweerde iets anders."

'Geeft niets; ze zullen je niet langer lastigvallen. Je staat onder mijn bescherming; en mijn volk is nu gerustgesteld met een gewone christelijke vlieger in hun midden.' Hij draaide zich om naar de De bewakers, die tegen de muur stonden, spraken hen toe: "Is dit niet waar?" Ze antwoordden eensgezind: "Ja, mijn Heer."

'En toch beschouw je mij als een duivel?' vroeg Lazarus hem.

'Het doet ertoe,' antwoordde hij met een snelle draai van zijn nek, 'alleen dat je veilig bent.'

"Als U wilt, mijn Heer; het is belangrijk voor mij."

D'Alcicourt zuchtte en schudde zijn hoofd. "Goed dan; ik moet bekennen dat ik aanvankelijk , toen een van mijn soldaten bericht stuurde over uw gevangenneming, dacht dat u misschien—eh, "Misschien was jij wel de duivel, gevangen genomen." Hij haalde zijn schouders op. "Zijn herinnering..." Je beschrijving was op zijn zachtst gezegd nogal kleurrijk; hij liet me je beschrijven als iemand die een hoofd langer was dan de langste van mijn mannen, met monsterlijke drakenvleugels en tanden zo groot dat je er zelfs een koe mee zou kunnen verslinden. Het waren slechts woorden zonder waarde; nutteloos geklets, zoals ik tijdens je korte verblijf heb begrepen." Hij streek met een handdruk over Lazarus heen en grinnikte. "Kijk eens naar jezelf. Jij bent niet de Duivel – of welke Duivel dan ook – slechts een vliegende man."

Lazarus kantelde zijn hoofd. 'Maar als jullie mij hadden uitgekozen om de duivel te zijn, waarom hebben jullie me dan in jullie huis toegelaten?'

Ze keken elkaar diep in de ogen.

D'Alcicourt stond abrupt op, sloeg zijn handen achter zijn rug en liep heen en weer terwijl hij bleef een blik op Lazarus. Toen stopte hij abrupt en draaide zich om, zodat hij Lazarus recht in de ogen keek, en zei: 'Ja; en waarom zou een godvrezend man zoals ik al het onheilige uitnodigen, zoals de "De duivel zelf, in zijn eigen huis?" Hij glimlachte, leunde nonchalant tegen de muur en prees Lazarus: "U bent zeer bedreven in de kunst van het spreken in het openbaar en laat weinig ruimte voor loze praatjes. Het lijkt me dat u zelfs de bisschop kunt overtreffen, zowel in welsprekendheid als in tegenspraak." Hij haalde diep adem en nam een oprechter houding aan. "Niettemin was het voor mij geen moeilijke beslissing, aangezien ik geen andere keus had dan aan te dringen op een audiëntie." met jou. Als jij de duivel was, zoals mijn soldaten beweerden, dan begreep ik dat je wellicht bereid zou zijn om me een soort pact aan te bieden, en me misschien mogelijkheden te verschaffen die voor mij niet beschikbaar zijn."

Lazarus vroeg hem, met een toenemende bezorgdheid in zijn stem: 'Wat voor soort—eh, alstublieft —wat voor soort pact?'

'Zeker, een akkoord dat de levens van mijn volk zou redden – in ruil voor mijn eigen leven, natuurlijk,' gaf D'Alcicourt toe, terwijl hij weer tegenover Lazarus ging zitten.

Lazarus schraapte zijn keel en verklaarde plechtig: "Misschien zal de duivel meer dan alleen uw leven nemen, mijn Heer. Wat zal er met uw ziel gebeuren?"

De man knikte. "Ja; mijn ziel, in ruil voor het verslaan van Hugon en het voor altijd beschermen van mijn land en volk tegen slagers zoals hij." Hij vouwde zijn handen voor zich. En hij glimlachte en zei opgetogen: "Maar door Gods genade is het pact niet doorgegaan, want u bent niet de duivel, maar gewoon een gevleugelde christen die mijn medechristenen kan redden van de verderfelijke verspreiding van Hugon!" Hij balde zijn vuisten naar het plafond en riep vol vreugde: "In Christus' naam zijn mijn gebeden verhoord door Zijn goddelijke gave van een vliegende man die ons kan bevrijden van de duivel, Hugon, en mijn goede volk kan beschermen tegen zijn groeiende kwaad! Waarlijk, de Heer werkt op wonderbaarlijke wijze." Hij wendde zich tot zijn soldaten. "Is Hij dat niet?"

'Ja, mijn Heer,' antwoordden ze eerbiedig.

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar en sloot even zijn ogen, terwijl hij het moment overwoog. 'En toch sta je erop dat ik een ander mens van het leven beroof.'

D'Alcicourt tuitte zijn lippen en knikte. "Ondanks de goede en godvruchtige bedoelingen..."

"Ik begreep dat u wellicht bedenkingen had bij zo'n onderneming." Hij stak zijn hand in zijn vest en haalde er een rinkelende beurs uit. "Ik ben ook bereid u een royale vergoeding aan te bieden." Hij schudde de beurs. "Drieëndertig gouden munten uit Genua zouden uw zorgen moeten wegnemen, nietwaar?" Hij maakte de riemen van de beurs los en strooide de zware gouden munten op tafel tussen hen in, eraan toevoegend: "De meeste mannen verdienen nooit zoveel in hun hele leven; maar het is allemaal van u bij uw veilige terugkeer. Ik ben een man van eer en mijn woord is oprecht." Hij glimlachte en boog zich naar Lazarus toe, vragend: "Wat vindt u van een levenslang loon voor slechts één avond werk?" D'Alcicourt trok zijn wenkbrauwen op en wachtte op Lazarus' antwoord.

Lazarus wierp een wantrouwende blik op de naar beneden gerichte dolk, waarvan de punt in het tafelblad was gedrukt, en de hoop deels glinsterend goud, die in de lange schaduw van het mes lag. Hij schudde zijn hoofd en draaide zich om. 'Niet alles is te ruilen, mijnheer.' Hij keek hem aan en hief zijn handen op, zichtbaar in verwarring. 'U zei dat u bereid was uw ziel te offeren, terwijl het niet aan u is om die te offeren; en nu staat u erop dat ik een man van het leven beroof, terwijl het niet aan mij is om die te beroven.' Hij liet zijn handen in zijn schoot zakken en zuchtte. 'Vergeef me, mijn Heer; naar alle redelijkheid kan ik niet doen wat u van mij vraagt.'

D'Alcicourt's gezicht betrok. Hij klemde zijn kaken op elkaar terwijl hij de munten terug in zijn beurs stopte.

Hij trok de riempjes strakker aan, schoof de beurs onder zijn vest en vouwde zijn vingers in elkaar op het tafelblad.

En hij keek Lazarus diep in het gezicht. Toen verbrak hij de korte stilte en vroeg: 'Lazarus, heb je ooit het verhaal van de drie profeten en de slang gehoord?' 'Nee,' gaf Lazarus toe.

'Dan moet ik het je vertellen,' zei hij, terwijl hij zich comfortabeler in zijn stoel nestelde. Hij tuurde over Lazarus' schouder alsof hij in de verte staarde. 'Het ging als volgt—'

Er waren eens drie broers die door God waren begnadigd als profeten. De oudste was blind, maar gezegend met een scherp gehoor; hij kon elk kwaad van grote afstand horen. De middelste broer had een uitzonderlijk gezichtsvermogen; hij kon elke mogelijkheid zien en daardoor de loop van het lot veranderen. En de jongste broer sprak weinig woorden, maar was gezegend met een bijzondere tong, waarmee hij met engelen kon spreken.

Op een ochtend bereidden de twee oudere broers een heerlijk feestmaal; en aangezien de jongste woonde apart van hen, dus gingen ze op pad om hun broer op te halen. De jongste woonde nabijgelegen dorp. Terwijl ze over het enige begaanbare pad tussen de twee dorpen liepen, stopte de blinde broeder en waarschuwde: 'Ik hoor de aanwezigheid van het kwaad boven op de volgende heuvel – het is een slang die klaarstaat om toe te slaan.'

De middelste broer bekeek het pad en antwoordde: 'Ja, dat klopt.' Ik zie echter een kronkelend pad door het bos, een pad dat ons veilig naar het dorp van onze broer zal leiden.'

De oudste klaagde: 'Ik ken het wijde bos niet zoals het smalle, rechte pad. Misschien kunnen we verdergaan en de slang doden voordat hij toeslaat.' Bezorgd om de slang voegde hij eraan toe: 'Maar aangezien ik blind ben, zal ik hier wachten terwijl jullie hem doden.'

Ook de ander was bang voor de slang en antwoordde: 'Misschien moeten we Gods schepsel niet doden, terwijl Hij ons gezegend heeft met scherpe zintuigen om het te vermijden? En aangezien jij blind bent, kan hij je bijten terwijl ik het probeer.' Ze waren het met elkaar eens en vonden goede redenen om de slang volledig te vermijden; en ze glipten het bos in, op weg naar het dorp.

Die avond keerden de drie broers, volkomen opgewonden door het aanstaande feest, terug over het dorpspad, zonder enig besef van wat hen te wachten stond. Meteen sprong de slang tevoorschijn en beet de jongste in zijn hiel. De twee oudere broers brachten hem in veiligheid en verzorgden hem onder een vijgenboom. Daarna beschuldigden ze elkaar over en weer van het ongeluk van hun jongere broer.

De middelste broer verweet de oudste: 'Je wist dat de slang op het pad was, maar toen we terugkwamen, luisterde je er niet naar! Nu is onze broer getroffen!'

De oudere broer berispte de middelste: 'En jullie wisten dat de slang lag ook op het pad, aangezien je weigerde het te doden toen ik dit vroeg. van jou! Nu is onze lieve broer bijna dood!'

Toen begon de jongste in tongen te spreken en maakte de mannen zo bang dat ze stil werden. Hij vertelde hen dat een engel tot hem had gesproken en gezegd: 'Het was God, die de slang op het pad plaatste, opdat Hij zou weten wie het waard is om de weg te bewandelen. En aangezien Hij uw broeders met een zegende Ze hadden een scherp instinct om het kwaad te herkennen, maar ze toonden geen enkele urgentie of plicht om het te verwijderen; Hij verklaarde voortaan dat de slang zou worden als een draak onder de voeten, die de hielen van elke dorpeling aanvalt, totdat hij gedood is.'

Toen de twee broers dit hoorden, sprongen ze op en sloegen ze met hun armen op de struiken; ze achtervolgden de slang over het pad tot ze hem uiteindelijk doodden. Als bewijs brachten ze het karkas terug naar de vijgenboom, maar daar ontdekten ze dat hun broer dood was.

Met zijn ellebogen op tafel en zijn vingers nog steeds in elkaar verstrengeld, bestudeerde D'Alcicourt Lazarus' gezicht aandachtig terwijl hij uitlegde: "Zoals het met de drie broers gebeurde, werd hun nalatigheid in het doden van het kwaad juist het kwaad dat hun broer doodde. En net zoals de slang er alleen maar op uit is om elke goede man te doden en te beroven; "Zo doet Hugon ook." Hij klopte zachtjes op de tafel. "Luister, Lazarus; alleen jij kunt de slang benaderen en doden. Als je weigert, zullen honderden goede mannen, vrouwen en kinderen omkomen. En Hugon zal blijven doden tot het einde van zijn dagen. Als een vliegende man van God en een dienaar in Zijn goede leger, moet je je verantwoordelijkheid erkennen." Een buitengewone gave en een allerhoogste plicht om Zijn volk van het kwaad te redden. Begrijpt u mij? Het is uw goddelijke plicht, vandaag."

Lazarus snoof en draaide zich om toen D'Alcicourt abrupt probeerde hem gerust te stellen. "Nee, luister goed, Lazarus. Versla deze demon, Hugon, en ik zal je aanstellen als mijn persoonlijke gouverneur over Gildards kasteel en landerijen, en je bovendien voorzien van een aanzienlijk leger om de regio te besturen. Vanaf dat moment zul je de rest van je leven niets tekortkomen. Dit alles geef ik je, voor iets wat je in zo'n korte tijd gemakkelijk kunt bereiken. Mijn woord is bindend zolang we beiden leven, zolang je mij dient."

'Toch vraag je me om te doden,' onderbrak Lazarus, terwijl hij nog steeds naar de dolk keek. 'Misschien is er wel een reden.'

"Een andere manier – een rechtvaardige en passende regeling tussen jullie beiden?" Hij boog zich voorover en hield vol: "Ik kan deze man niet doden, Lord D'Alcicourt – dat kan ik gewoonweg niet." De edelman sloeg met zijn vuist op tafel. Het mes viel op zijn kant. "In godsnaam!" Hij stond op. "Hebt u enig plichtsbefef of mededogen voor uw christelijke medemensen?"

Lazarus sloeg zijn blik neer en antwoordde nederig: 'Als het U behaagt, mijn Heer; volgens de geboden van Mozes is het een zware zonde om een ander mens van het leven te beroven.' Ook staat er geschreven: Vrees niet hen die het lichaam kunnen doden, maar niet de ziel. Vrees alleen dat wat beide kan vernietigen. Hoe kan ik plichtsbefef of mededogen tonen jegens mijn medemens als ik hem dood? "Hoe kan ik God dienen en tegelijkertijd zijn heerschappij verloochenen?"

D'Alcicourt draaide zich om naar zijn bewakers, hief zijn armen en liet ze zakken. Hij staarde hen aan, duidelijk verbijsterd. "Wat voor teken is dit – dat ik misschien wel door een vloek ben getroffen?" Hij schudde Lazarus de hand terwijl hij zijn beklag deed: "Hij is hier – in mijn eigen kasteel – het antwoord op hem. Dit ene paar vleugels kan de demon Hugon stoppen, terwijl mijn hele leger dat niet kan. Hoe kan ik het geluk hebben gehad een vliegend wezen te vinden, om er vervolgens achter te komen dat zijn vurigheid hem nutteloos maakt tegenover het Kwaad?" Hij keek naar het plafond. "Lieve God, ik heb tot nu toe zoveel goede mensen verloren!"

"Moet dit een beproeving voor Job zijn?" vroeg hij ongelovig aan zijn soldaten. "Kan er een groter onheilspellend voorteken voor een volk bestaan dan dit?"

De soldaten sloegen hun blik neer.

D'Alcicourt sloeg met zijn handen op tafel en boog zich naar Lazarus toe, mopperend: "Nou goed dan. Alleen al door jou heb ik veel bekwame soldaten, veel voedsel en voorraden, en kostbare tijd verloren. En met Hugons dreigende aanval had ik me het verlies van ook maar één van hen niet kunnen veroorloven!"

D'Alcicourt vervolgde kalm: "Maar aangezien deze verliezen voortkomen uit mijn eigen beslissingen, heb ik geen andere keus dan ze te accepteren. Ik kan uw goede trouw immers niet rechtmatig in de steek laten; deze beslissing zal echter zeker op uw schouders rusten, aangezien ze een zekere en vreselijke dood brengt aan honderden christenen, voornamelijk vrouwen, kinderen en ouderen." Vervolgens schudde hij beschuldigend met zijn vinger naar Lazarus. "En laat de geschiedenis voor altijd onthouden dat een eenzame, egoïstische vliegende man – Lazarus Gogu – hen allen heeft gedood met zijn machtige zwaard van zelfingenomenheid!" Hij greep de dolk van de tafel en stak hem in de schede, en voegde er met een minachtende blik aan toe: "Een zwaard van zulke omvang – van zo'n kaliber – dat het niet eens gebruikt hoeft te worden om duizenden te doden!" Hij draaide zich om en stormde naar de deur, terwijl hij buiten riep: "Wachters!"

Plotseling zwaaide de deur open toen Lord D'Alcicourt en zijn soldaten de kamer verlieten, waardoor Lazarus achterbleef om na te denken over de mogelijke verplichtingen en de daaruit voortvloeiende verwachtingen, die

zou elke voorgeschreven, christelijke vlieger kunnen vergezellen.

~*~

Buiten de kasteelmuren dreef de duisternis van de nacht vanuit het oosten neer; en de ondergaande zon wierp haar laatste stralen om weer een avond te markeren sinds de gevangenneming van Lazarus. Aan de hemel drongen de eerste sterren van de schemering door de ijle wolken en hun karmozijnrode deken heen. van zonsondergang. En boven het land van lange schaduwen en slaperige valleien – recht ten westen van het kasteel van D'Alcicourt en nog geen mijl door schemerige velden en duistere bossen – stelde een leger van misschien wel drieduizend ruiters en voetsoldaten zich op. De rotsachtige bodem van een kronkelend ravijn. Aan het hoofd van de slingerende kolom zat een grote ridder in zijn zadel. Met het vizier van zijn helm omhoog, paste hij de harnasdelen over zijn vuisten en onderarmen aan – het was Hugon van Borbonaise. Twee ridders te paard vergezelden hem.

Links van Hugon wees een ridder omhoog de kloof in, richting een bocht. "Mijnheer, hij keert terug."

Hugon richtte zijn aandacht op een naderende verkenners die zijn paard een steile helling af leidde en zich in de bodem van de ravijn liet zakken. Toen zette hij het op galop, terwijl Hugon zich hardop afvroeg: "Heeft D'Alcicourts duivel de jongen dan niet gedood?" Hij wierp een venijnige blik tussen zijn twee ridders door. "Het is ofwel een goed voorteken, ofwel een groot kwaad, goed verhoud." Hij bestudeerde de haastig naderende verkenners en gaf zijn mannen de opdracht: "Hij draagt iets bij zich; wees paraat." De twee soldaten grepen hun zwaarden vast en keken toe hoe de jongeman naderde. De verkenners hielden een bundel stof in één hand, stevig tegen zijn ribben gedrukt.

De soldaat aan Hugons rechterkant opperde: "Misschien is hij gewond?"

Hugon schudde zijn hoofd. "Hij zit te recht voor zo'n verwonding; en zijn paard rijdt sterk." Wees voorbereid op listigheid, of de sluier van de duivel zelf." Terwijl de verkenners naderde, lieten de twee ridders hun vizieren zakken en trokken hun zwaarden. Hugon bleef onbewogen zitten.

De verkenners minderde vaart, zijn paard hijgde zwaar.

Hugon sprak zijn late reactie aan. "Het kasteel ligt niet in het Engelse koninkrijk, jongen."

'Vergeef me, mijnheer,' zei de buiten adem zijnde verkenners. 'De bediende was oud en kwam laat aan. Het was een lange wandeling van het kasteel naar de bosrand voor hem.'

'Nou, zeg het dan maar; wat zegt de bediende?'

De verkenners bracht zijn paard dicht bij Hugon, leunde voorover, kwam op adem en fluisterde: "Uw astroloog spreekt de waarheid over zijn visioenen, mijnheer. Waarlijk, Heer D'Alcicourt heeft een gevleugelde duivel gevangen. Hij verzorgt hem onder zware bewaking in een van de cellen in de benedengang en verwelkomt hem als een vooraanstaande gast. Ook de bisschop hee

Hij vaardigde een officieel decreet uit, op gezag van de Heilige Stoel, waarin hij beweerde dat het om een christelijke vliegende man ging; de bisschop is echter sindsdien verdwenen. De dienaar gaf ook zijn woord en zei: "Als je het kasteel snel genoeg aanvalt, zullen de verdedigingswerken van heer D'Alcicourt niet paraat staan ." De jongen knikte. "Ik geloof dat hij de waarheid spreekt, mijnheer. Ik heb het kasteel niet zwaar bewaakt gezien. Bovendien blijven de boeren in het dorp en tonen ze geen enkele bezorgdheid." En ik zag geen patrouilles langs de bosrand of daarbuiten – niets, behalve een haas in het bos."

Hugon knikte naar het pakketje in de hand van de verkenner . 'Dus je hebt een haas voor me gevangen?'

'O nee, mijnheer,' antwoordde de verkenner, terwijl hij Hugon het pakket overhandigde. 'Ik heb nergens voor stilgestaan. Het is een geschenk van de dienaar, die uw opmars verwelkomt. Het is een teken van zijn waardering en loyaliteit. Hij heeft ervoor gezorgd dat er genoeg voor u en anderen in zat; en hij zei dat hij een feestmaal voor u en uw mannen heeft klaargemaakt.' Hugon woog het pakket in zijn hand voordat hij de doek openvouwde en de lagen gesneden varkensvlees tevoorschijn kwamen. Hij rook aan het vlees en knikte, waarna hij de verkenner vroeg: "Een heerlijk stukje eten." voor de strijd; wat denk je ervan?

'O ja, mijnheer; een heerlijk stuk, heb ik begrepen,' beaamde de jongeman met een glimlach, 'en bereid in de keuken van uw vijand zelf.' Hij keek naar Hugons twee ridders voor een teken van gedeelde vrolijkheid, maar zag alleen strenge blikken. Ze trokken hun zwaarden terug.

Hugon antwoordde de jongen: "Precies zoals je zegt – voedsel van mijn vijand." Hij vouwde de doek weer op en gooide het pakketje terug naar hem. "Dus eet maar lekker op."

De jongen slikte moeilijk. "Mijnheer?"

'U kent deze goede dienaar beter dan wie ook hier, want u hebt hem gezien en met hem gesproken – en hem recht in de ogen gekeken. Heeft u niet vastgesteld dat hij te goeder trouw handelt?'

"Ja, maar hij vertelde me dat het geschenk speciaal voor jou bedoeld was – dat ik onderweg geen vlees zou eten ."

'Maar je bent nog niet op weg, nu je hier bij mij bent. En hij zei dat er genoeg was voor anderen, nietwaar?'

"Ja, mijnheer."

"Dan bied ik jullie vlees aan, en een volle maag voor de strijd. Eet!"

De ridder aan Hugons rechterhand klaagde: "Hij is nog maar een jongen, mijnheer. Hij heeft al uw bevelen opgevolgd ."

De soldaat links van Hugon wierp de ander tegen: "Als hij elk bevel van mijn Heer gehoorzaamde, dan zou de jongen nu zijn vlees aan het eten zijn, nietwaar?"

'Inderdaad,' beaamde Hugon. 'Eet smakelijk, jongen! Eet zoveel je wilt.'

De ridder aan zijn rechterkant rolde met zijn ogen en draaide zich om; terwijl de ridder aan zijn linkerkant lachte en zijn lippen aflikte naar de verkenner. De jongeman opende het kleed en verslond het.

aanbod.

Hugon draaide zich om en keek over zijn schouder toen hij de laatste gloed van de ondergaande zon zag. "Met Christus, Zijne Heiligheid, en mijn goede astroloog, met zijn Maanplaat, het Lot is met ons." Hij keerde zich om naar zijn ridders. "En wanneer de landen van D'Alcicourt onder mijn banier verenigd zijn, zullen beide streken één grote provincie vormen, die slechts de wil van God zal dienen als een standvastige en onwankelbare macht in de verdediging van Frankrijk door Zijne Majesteit." Hugon stuurde zijn paard richting de zonsondergang, inspecteerde zijn leger en gaf bevelen aan de ridders. aan zijn rechterkant. "Ik wil dat jullie ervoor zorgen dat de munitiewagens veilig staan voor een snelle opmars. Ik verwacht dat jullie mannen de linie belegeringswagens positioneren voordat D'Alcicourts boogschutters boven op de wallen staan. Tegelijkertijd moeten de stormrammen op hun plaats staan." Vervolgens gaf hij de ridder aan zijn linkerkant het bevel: "Laat uw mannen het dorp zuiveren en de boeren naar het kasteel drijven, zodat ze binnen het bereik van D'Alcicourts boogschutters blijven, terwijl een deel van uw sterkste soldaten de poorten bestormt. Geef nu de gelederen te kennen dat we verder oprukken."

Nadat Hugons twee kapiteins van zijn zijde waren gevlucht, draaide hij zijn paard om en bekeek de verkenners, die zich te goed deden aan een hap vlees. Hij knipte met zijn vingers en wuifde, en de jongeman gehoorzaamde zijn gebaar, vouwde de doek opnieuw op en gaf het pakketje af. Hugon stopte het bundeltje in de zadeltas van zijn zadel en stuurde de soldaat weg. "Sluit je aan bij de gelederen, jongen."

De verkenners trok aan de teugels en spoorde zijn paard aan.

Nu hij alleen was, maar met een leger achter zich, keek Hugon naar de donkere oostelijke hemel en mompelde tegen zichzelf: 'Kwaadaardige daden blijven niet zonder gevolgen, D'Alcicourt. Je mag de duivel in je midden hebben, maar ik zal je hoofd afhakken, zoals God je ziel zal afhakken.' Hij leunde over de zijkant van zijn paard, snoot zijn neusgaten schoon en ging weer in het zadel zitten. Zo, tussen de wortelrijke oevers van een droge rivierbedding, maakte het leger van heer Hugon zich klaar om op te trekken. Dieren snuifden en soldaten schreeuwden bevelen, terwijl het onophoudelijke, dreunende geluid van harnassen en wapens samenging met het constante gezoem van avondinsecten.

~*~

Als een spin die haar avondvangst spint, rolde de Tijd de stervende hemel op tot een cocon van duisternis, om de getransformeerde hemel vervolgens weer te ontvouwen in de straling van een nieuwe dageraad. Toen de rode zon opkwam, verdreef ze elke lange, aanhoudende schaduw en verzachtte ze de scherpe hoeken van de dunbevolkte kasteelmuren van D'Alcicourt. En in de krochten van de

In het stenen fort, afgesloten door een eenvoudige deur, verbleef Lazarus als prominente gast en bewaakte gevangene.

De Eljo liep naar de hoek van de kamer waar hij zich de dode rat herinnerde. Hij hurkte neer, streek met zijn vinger over de plavuizen en rook eraan, maar ontdekte slechts vage sporen van stof en wijn. Hij bleef verbijsterd staan en zocht in de andere hoeken van de kamer, in de hoop dat hij het karkas ergens anders onbewust had gezien; maar ook daar was niets te vinden. Hij klemde zijn kaken op elkaar en verwonderde zich over de vreemde herinnering. Op zich was het idee van een dode rat niet zo'n groot probleem voor hem. Wat Lazarus werkelijk verontrustte, was dat hij voor het eerst ontdekte dat zijn herinnerde waarneming van de werkelijkheid nu in strijd was met de Waarheid. Al die dagen in de catacomben van de abdij had hij de dingen altijd waargenomen en aangevoeld zoals ze waren. Als hij een geluid hoorde, dan was het geluid echt en had het een duidelijke oorsprong. Als hij een beweging in zijn ooghoek zag, dan was er werkelijk sprake van een spel van licht en schaduw, wat het beeld van beweging vormde. Als hij de aanwezigheid van Goed of Kwaad aanvoelde, was er altijd wel een nabijgelegen artikel of een latere openbaring die dat gevoel rechtvaardigde. En aangezien zijn herinneringen hem nooit in de steek lieten, wat krachtig werd onderstreept door zijn vermogen om elk woord en elke illustratie t van elk boekdeel, van een volledig scriptorium—”

Hij zuchtte diep, liep naar de tafel, liet het mysterie van de dode rat varen en streek zijn haar naar achteren.

Hij spitste zijn oren naar de ruwe deur en hoorde nieuwe geluiden van buiten. Uiteindelijk... Het metalen slot van de deur ging open voordat dezelfde wasvrouw binnenkwam, nu met een zwarte doek over haar arm gedrapeerd.

Lazarus glimlachte, maar zij beantwoordde zijn welwillende blik niet. In plaats daarvan rolde ze het doek uit en hield het omhoog om hem een zwart overhemd te laten zien, speciaal voor hem op maat gemaakt. 'Voor zover het nut ervan heeft, zal dit u beter staan.' Ze keek hem strak aan en voegde eraan toe: 'De

"Mijn witte shirt is verpest door de wijnvlek." Ze stapte naar voren, hield het shirt omhoog en liet het voor hem open. "Zullen we?"

'O ja,' antwoordde Lazarus, terwijl hij achteruit deinsde tegen het hemd dat ze hem aantrok. Hij opperde: 'Misschien kan ik het andere hemd ook schrobben – ik heb al heel wat gewaden schoongemaakt die met wijn bevlekt waren.'

'En welke kleur hadden deze gewaden?' vroeg ze zelfvoldaan.

“Voornamelijk bruintinten.”

'Precies; ze waren niet wit. Wit is onvergeeflijk. Nu mag je zwart dragen – van nek tot teen – zodat je niet langer geplaagd wordt door bederfelijke vlekken van wijn of ondeugd, onhandigheid of andere losbandigheid die je bezoedelt.' Ze trok het hemd strak om zijn vleugels, draaide hem rond en knoopte zijn blouse dicht. Ze bood verder geen ruil aan en hield haar ogen op haar handen gericht. Lazarus keek herhaaldelijk naar haar lippen.

Bij elke nieuwe knop drukt men op de knop, iets wat mensen vaak doen als hun vingers met de leeftijd minder soepel worden.

Een sombere Lazarus keek weg. "Vergeef me mijn dwaasheid; ik wilde het hemd niet bevuilen."

'Oh, het is niet de vlek,' merkte ze haastig op. 'Het is niets.'

'Wat scheelt er dan?'

'Niets,' zeg ik. 'En u hoeft zich niet te bemoeien met een oude en domme weduwe zoals ik. Geef me nu uw arm.'

Lazarus stak zijn arm uit terwijl zij zijn manchet recht trok. Hij vroeg: 'Zeg me eens, hoe heb ik u beledigd? Kan ik het goedmaken?'

De vrouw lachte spottend en rolde met haar ogen, waarna ze alleen zijn andere manchet recht trok .

Lazarus legde voorzichtig een hand op de hare en hield haar vingers stil. Even, toen hun Met hun blikken op elkaar gericht, zag Lazarus de pijn in haar ogen. Plotseling trok ze haar handen van hem terug, deed een stap achteruit en sloeg haar armen over elkaar. 'Je hebt daar geen recht op, Meester Lazarus.'

Lazarus zei: "Ik begrijp het niet. Als het niet aan het hemd ligt, wat heb ik dan gedaan?"

Ze schudde haar hoofd en keek hem met samengeknepen ogen aan. 'Je hebt niets verkeerd gedaan; en alles is zoals het hoort, voor jou. Het is zeker niet aan mij om me met jouw zaken te bemoeien.' Ze reikte hem kort de hand toe en vervolgde: 'Je hebt een edelmansbad genomen , een koninklijk feestmaal gegeten; en je draagt nu de mooiste kleren. Bovendien ben je in alle opzichten beleefd en heb je diepe overtuigingen over wat jij als goed en kwaad beschouwt – een eigenschap die je ongetwijfeld goed van pas zal komen. Sterker nog, je geniet een uitstekende gezondheid en zult een lang en bewogen leven leiden – gebonden door niets, behalve jezelf en God. En met al je goede verdiensten en zegeningen heb je nu het geluk te weten dat mijn Heer van plan is je te bevrijden, zodat je ver van hier weg kunt vliegen en deze onrustige plek kunt vergeten.'

Lazarus straalde meteen van vreugde. "Heeft hij ermee ingestemd mij vrij te laten?"

Ze knikte en zei plechtig: "Dat heeft hij. Mijnheer is een man met een goed en vriendelijk hart, zelfs jegens hen die misschien niet over dezelfde deugden beschikken."

Lazarus verloor zijn glimlach. "Ik wil alleen maar ... wat hij van me vroeg ... misschien weet je het niet ..."

'Ik weet alles, Meester Lazarus, zelfs meer dan u wellicht vermoedt.'

"Oh?"

Ze zuchtte, zette haar handen in haar zij en schudde nadrukkelijk haar hoofd terwijl ze sprak. "Inderdaad. Ik ben de persoonlijke kamermeisje geweest van meester D'Alcicourt en zijn

Kinderen, gedurende het grootste deel van mijn leven. Ik weet alles wat er gebeurt, zelfs terwijl het zich ontvouwt. Daarom weet ik dat hij u een hoffelijkheid heeft betoond die ongeëvenaard is ten opzichte van elke andere vooraanstaande gast die hij ooit in zijn huis heeft ontvangen. Ik weet dat zelfs de laarzen De schoenen die je draagt, behoorden toe aan zijn vader; en de blouse die je nu draagt, behoort hem toe. En ik weet dat hij, zelfs toen er voedseltekort was, erop stond dat je genoot van een feestmaal dat hij zelf nooit had georganiseerd – een banket dat zeker geschikt was voor niemand minder dan Zijne Majesteit, de Koning van Frankrijk. En vandaag, nu ik om een audiëntie bij hem heb gesmeekt en erop heb aangedrongen dat hij de deuren van zijn vertrekken zou openen, weet ik dat je ons niet van Hugon zult redden, vanwege... je eigen overtuigingen."

Hij wilde spreken, maar ze onderbrak hem: "Meester Lazarus, ik heb vandaag iets gezien wat ik in al die jaren maar één keer eerder heb gezien: de onvergetelijke uitdrukking van pijn die ik zag op de dag dat mijnheer vernam dat zijn geliefde Lady D'Alcicourt en haar broers door Hugon waren afgeslacht in het kasteel van Gildard . Wilt u weten wat ik heb gezien, Meester Lazarus?"

Lazarus begon: "Wat heb je—"

'Ik hield hem vast terwijl hij huilde – huilde,' spuugde ze, 'als een klein jongetje!' Haar ogen vulden zich met tranen, maar ze beheerste zich en vervolgde: 'Maar weet je, hij huilde niet om zichzelf. Nee, nee – ik ken zijn hart. Hij huilde om ons – om ons allemaal die hij niet kan beschermen. Hij weet wat Hugon ons zal aandoen en voelt zich machteloos om het te voorkomen.' Vervolgens strompelde ze naar de tafel en liet zich op de bank vallen, waarbij ze haar handen voor haar gezicht hield. Ze barstte in tranen uit en begon hevig te snikken.

Lazarus stond nu boven haar, volkomen hulpeloos. Hij draaide zich om en keek naar de deur, misschien in de hoop dat haar gehuil gehoord zou worden door anderen die haar zouden kunnen troosten. Maar de deur ging niet open voor het geklaag van de vrouw. Hij klemde zijn kaken op elkaar en speurde de muren af, alsof hij een plek zocht waar de juiste woorden op geschreven stonden om haar te troosten – om haar pijn te verlichten en zijn eigen hart tot rust te brengen. Het was alsof haar gehuil voortkwam uit zijn eigen opgekropte pijn – alsof ze huilde om iedereen, inclusief hemzelf. En bij elke nieuwe uitbarsting van verdriet voelde hij alsof een mes dieper in zijn borst sneed, zijn diepste wezen wegvretend. In hem kolkten emoties; pijn, woede en verdriet leken op te borrelen uit een diep, gescheurd vat. Lazarus keek naar de treurige vrouw, met haar gezicht in haar handen. En de volgende traan, waar hij naar zocht, rolde niet over haar arm, maar over zijn eigen wang. De eerste tranen stroomden over de wangen. En het voelde alsof het overal begon te regenen, zelfs in Eden." Lazarus beet op zijn lip en huilde om de overleden familie van de vrouw , omdat zij niet konden rouwen om haar. zichzelf. Hij huilde om D'Alcicourt en zijn volk, omdat ze weinig hoop hadden op verlossing van Hugon. En hij huilde om zichzelf, omdat hij er nog niet klaar voor was om meer te worden dan zijn vader en honderden mensen van het Kwaad te redden.

In hem veranderden overtuigingen in angst en woede—”

Hij sloeg met zijn handen op tafel, waardoor de vrouw zo geschrokken was dat ze geen woord meer zei.

'Meester Lazarus, vergeef me,' smeekte de vrouw, terwijl ze zichzelf herpakte.

Lazarus droogde haastig zijn gezicht af en haalde diep adem. "Ik zal zijn bevelen opvolgen. Als u dat wilt, vraag ik u..." nog een audiëntie bij Lord D'Alcicourt."

'O, lieve God, zult U ons redden?' De vrouw stond abrupt op en wierp zich met zoveel vreugde op Lazarus dat hij bijna van zijn voeten viel.

Toen liet ze hem los en veegde zijn wang af. Met een brede glimlach zei ze: "Ik ga mijn Heer meteen halen! Hij zal dolblij zijn!" Ze draaide zich om en greep toen zijn arm. "O! Heeft u nog iets nodig, Meester Lazarus?"

Lazarus reageerde echter niet en schonk haar zelfs geen blik waardig. Hij staarde aandachtig naar de ruwe deur, volledig in stilte verzonken.

De vrouw volgde zijn blik naar de deur. "Meester Lazarus?" Ze draaide zich naar hem om.

"Wat gaat er gebeuren?"

Lazarus wendde zijn blik af van de ingang. 'Wat betekenen die twee hoorns?'

Ze keek nog eens naar de deur, op zoek naar een of ander soort hoorns. 'Er zijn geen hoorns, Meester—'

Het schelle geluid van een verre trompet galmde door de lagere gangen van het kasteel en Lazarus wees naar de deur en voegde eraan toe: "Nu een derde, terwijl de mannen schreeuwen."

Ze bedekte haar mond. De vrouw staarde Lazarus aan en legde haar ziel bloot, volledig zichtbaar in haar ogen; hij zag in haar angst de gruwel van een dreigende ondergang. Hij keek haar na. Haar gelaatskleur was zo bleek als zijn vroegere overhemd – zo wit als een vormeloze verschijning, als een spook. Ze stond daar voor hem, schijnbaar innerlijk stervend. Alleen de kleur van haar ogen bleef onveranderd; het wit ervan werd donkerder, karmozijnrood, en vulde zich met tranen.

'Wat gebeurt er dan?' vroeg hij.

En voordat hij haar kon tegenhouden, rende ze naar de deur en bonkte erop. "Open! Doe de deur open!"

Lazarus hoorde het geluid van schuifelende bewakers toen hij de vrouw naderde. "Wat is er?"

"Het is Hugon!" riep ze uit, terwijl ze tegen de deur schopte. "Wachters; maak deze deur onmiddellijk open!"

Lazarus kwam naast haar staan, en onder zijn bonkende vuist trilde de deur tegen het kozijn.

De deur zwaaide open en onthulde een groep strijdvaardige soldaten. Lazarus herkende ze.

leider—een reusachtige soldaat met overal rood haar.

'God zij dank,' zuchtte de vrouw diep. Ze greep Lazarus vast. 'Kom, schiet op!'

Ze boog zich naar zijn oor en fluisterde fel: "Met je vleugels vind je misschien een ontsnappingsroute via het bovenste raam van het kasteel. Ik kan je daarheen brengen."

De roodharige soldaat stapte naar voren en wurmde zich tussen hen in. Hij trok de hand van de vrouw van Lazarus af en zei: "De vliegende man blijft; ga jij maar." Hij riep twee bewakers. "Begeleid de vrouw naar de binnenste burcht. Zij moet voor de gewonden zorgen."

'Wacht! Nee!' protesteerde ze, terwijl ze zich losworstelde uit de greep van de twee bewakers. 'Hij kan hier niet blijven – laat me los!' Ze trokken haar naar de deur terwijl ze vocht en schreeuwde: 'Hij heeft ermee ingestemd Hugon te vermoorden! Laat hem gaan – laat me met rust!'

De rode reus hield Lazarus op afstand en drukte een stevige hand tegen zijn borst terwijl hij boven het geschreeuw van de vrouw uit schreeuwde: "Hij mag niet onbeschermd weggaan!" Hij brulde naar haar lijfwachten: "Wegwezen! "En met haar!" Hij trok een dolk op Lazarus en gromde: "Weg met jou ook." Lazarus trok zich verder terug in de kamer toen de grote man zich naar de ingang bewoog en over zijn schouder blafte: "We sluiten de vliegende man binnen op en bewaken deze deur." Terwijl de echoënde kreten van de vrouw verdronken in een verre golf van overlappende schreeuwen, leunde Lazarus tegen de tafel en keek toe hoe de roodharige man zijn soldaten de kamer uit leidde. En voordat de man de deur helemaal sloot, gluurde hij door de smalle opening. Hij opende de vraag aan Lazarus: "Heb je ermee ingestemd Hugon te doden?"

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar en knikte.

De blik van de man zakte naar Lazarus' laarzen terwijl hij bekende: "Hugon doet zich voor als een godvrezend man, maar we zien zijn bloeddorstigheid. En jij ziet eruit als een duivel; toch zou je de beul voor ons doden." Hij schudde zijn hoofd. "Als Gods engelen vandaag bij ons zijn, hoop ik dat zij beter dan wie ook weten wie gespaard moet worden." Hij zuchtte diep en knikte. "Als ik de beslissing moest nemen, zou ik je mijn zwaard geven en je laten gaan." Toen hij Hij haalde zijn schouders op. "Maar wie ben ik – om jou gevangen te nemen of te bevrijden, geheel op eigen initiatief? Mijn handen zijn gebonden. Ik ben slechts de man achter het zwaard." De soldaat ging weg en sloot Lazarus op achter de ruwe deur, waardoor de Eljo achterbleef met de herinnering aan het vreselijke lot van Naramsin – levend begraven en zeker veroordeeld tot de dood voor wie hij was. Lazarus sloeg zijn armen over elkaar op tafel en overpeinsde zijn zware beproeving, terwijl hij zich ook afvroeg wat de werkelijke oorzaak en het middel van zijn opstanding zouden kunnen zijn. 'Misschien,' concludeerde hij, 'heeft de arme man in Christus in die laatste dagen van zijn leven ook nagedacht over zijn eigen plaats in de wereld.'

Hij staarde naar de gepolijste messing voet van de kandelaar, waarin hij zijn eigen spiegelbeeld zag.

Hij keek hem aan. Hij boog zich dichterbij naar zijn verwrongen spiegelbeeld en bestudeerde de groteske trekken ervan. Als leugenachtige spiegels van legendes toonde het glanzende oppervlak een nieuwe weergave van hem, met alle facetten van een opvallend knappe man – geen spoor van grote oren, hondentanden of bekende kenmerken van de Eljo die hij werkelijk was.

'Kijk eens naar mij, vader,' zei Lazarus met een zwakke grijns, 'ik ben herboren; naar uw evenbeeld.'

Hij grinnikte droogjes, sloeg met zijn hand op de tafel en riep naar de deur en de bewakers: "Ik zit nu vast!" "Kijk hier," riep hij sarcastisch, wijzend naar de kandelaar. "Ik ben net als jullie; dus jullie kunnen me vrijlaten – ik ben geen vliegende man meer!"

Hij veinsde een lach en wachtte op een reactie. Zweetdruppels liepen langs zijn gezicht. Maar hij hoorde alleen de stemmen en geluiden van soldaten die zich klaarmaakten voor de verdediging. Lazarus' geveinsde glimlach verdween.

Een soldaat blafte van buiten: "Wij verdedigen deze deur met ons leven."

Lazarus pareerde het bevel van de soldaat en blafte: "Houd het dan vast, maar houd het *openlijk vast!*" zodat ik mezelf kan bevrijden!

De soldaat leek hem te negeren, wellicht ging hij door met de voorbereidingen voor de strijd.

Lazarus klaagde tegen de leugenachtige spiegel: 'Willen ze me beschermen door me de middelen te ontnemen om mezelf te redden?' Hij leunde achterover van zijn verwrongen spiegelbeeld en zuchtte, terwijl hij een Eén zweetstreepje op zijn voorhoofd.

“*Drump-drump-drump*—“ Het geluid van een langzaam en gestaag bonzen galmde van verre. Het was diep en galmend – het geluid leek wel op de massieve en onophoudelijke hartslag van de hele wereld, met zijn voortdurende nagalm die door elke stenen muur in de kamer dreunde. Lazarus zat als een standbeeld, starend naar de wervelende vlammen van de kandelaar; zijn oren spitsten zich en hij luisterde naar verre, maar steeds luider wordende kreten en geschreeuw van moord en chaos – er leek een strijd te woeden, nu binnen in het kasteel. Naarmate het geluid van de dood dichterbij kwam, zodat de eens onontcijferbare kreten van mannen zich vormden tot hoorbare woorden, tot duidelijke namen en strijdkreten van vastberaden mannen in oorlogstijd, kon Lazarus alleen maar zitten, luisteren, speculeren en zich afvragen wat zijn lot zou zijn, onder Hugons bewind. 'Vader,' mijmerde hij hardop, 'Sinds de dag van uw dood – afgezonderd van alles Geen boek of manuscript, behalve een versleten en gescheurde wereldkaart – misschien heb ik in zo'n korte tijd meer van deze verdorven plek verzameld dan welke abdijs dan ook ooit zou kunnen onthullen.' Hij verdween in de vlammen. Een traan gleed over zijn wang.

~*~

Hugons mannen overrompelden steevast D'Alcicourts deurwachters en vervingen hen door een nieuwe formatie. Lazarus hoorde alles – zelfs de laatste woorden van een oprechte

gebed, toen Hugons boogschutters hun hele formatie lieten vallen waar ze stonden. Hij hoorde gewonde soldaten Hugons mannen smeken, voordat hun woorden wegstierven, gevolgd door een gehuil of Hij kreunde. Hij hoorde bevelende stemmen, die mannen opdroegen de lichamen te verwijderen en de deur te bewaken. Hij hoorde de angst in de gesprekken van de nieuw aangestelde bewakers, toen ze onderling fluisterden over vliegende duivels, afschuwelijke monsters, de Grote Pest, slechte voortekens, openbaringen van het Kwaad en andere geruchten. Lazarus hoorde het allemaal – en hij had er genoeg van.

Hij stuurde naar de kandelaar. Een voor een doofden de kaarsen. En in het licht van de laatste brandende lont zag hij een heel ander, grotesk spiegelbeeld van zichzelf. In de nieuwe bochten en hoeken van de messing voet van de kandelaar, en vanuit een nieuwe hoek, zag hij een beest van een man, met lange oren en een langwerpige gezicht dat leek op de uitstekende, overdreven snuit van een hond. Hij klemde zijn kaken op elkaar, negeerde het vervormde beeld van zichzelf en richtte zijn aandacht op de deur, waar hij de bewakers nog steeds hoorde fluisteren en hardop over hem hoorde nadenken.

Hij stond op van tafel, greep de kandelaar en smet hem tegen de ruwe deur; de gebroken stukken kletterden over de vloer. "Ik ben geen vliegende duivel! Ik ben geen monster! Ik ben—"

Hij hapte naar adem, stormde naar buiten en beukte met zijn vuist tegen de deur, schreeuwend: "Wie is het ware monster, zo niet de man die zijn broer vermoordt? En waarom? Om dezelfde deur te bewaken als zijn broer voor hem – en mij hier vast te houden, terwijl ik nog nooit iemand heb gedood? Nee, jullie zijn de *monsters*! Jullie zijn de *duivels*! Jullie zijn de plaag van *alles* wat is!"

Juist en goed! *Jij bent de pest!*

Slechts enkele centimeters hout scheidden hem van de bewakers; toch hoorde hij geen antwoord – zelfs geen geluid van schuifelende voeten of regelmatige ademhaling. Hij draaide zich om en herpakte zich. een diepe zucht.

Een overweldigend gevoel van vrede overviel Lazarus; hij liep kalm om de tafel heen, op weg naar het bed van stro, en mompelde: "Misschien ben ik wel wat ze zeggen." Hij viel op zijn knieën op het strobed en dacht na over het lot van Naramsin. "De wereld behoort hen toe. Er is geen plaats voor een vliegende—"

Lazarus liet zich op zijn buik vallen en zocht alleen nog zijn droomwereld op; in de hoop dat hij nooit meer wakker zou worden en nooit meer de nachtmerrie zou hoeven te doorstaan die hij was gaan kennen als de wereld van de mens. Hij verlangde naar een plek van duisternis en diepe schaduw, waar zelfs de dagen als de nacht waren. Hij wenste niets, behalve misschien iets dat leek op...

Het Koninkrijk van de Leegte, waar alles niets is. Het was die rommelige zolder van de Schepping, waar alle minder fortuinlijke en verstoten wezens zich verzamelden; zoals de doodgeslagen vlieg, de vis in het net, het geslachte lam, en misschien zelfs vliegende monsters.

[Einde van hoofdstuk 15]

Dit literaire werk is uitsluitend geschreven ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~